САМСОН

У Києві, там, на Подолі, колись
не так, як сегодня, бувало:
там славне козацтво в широких штанях
гуляло та бенкетувало.

Колись там Палій тропаком в монастир
зайшов, щоб віку доживати,—
та все те Шевченко давно описав,
і всі ви будете се знати...

Згадав я козацтво, згадав Палія,
коли на Подолі сам станув,
відвідав церкви всі і вийшов сумний,
та ще і базар весь оглянув.

Дивлюся: криниця стоїть кам'яна,
довкола багато народу,
в криниці собака, на ній же Самсон
збирається їхати в воду.

Самсон без одежі, лиш дранку якусь
убрав, де вже мусив, на тіло,

та глупо сміється й сідає собі
на пса .дерев'яного сміло.

А люди, побожні прочани якісь,
п'ють воду цілющу, собачу,
і так на Самсона глядять залюбки,
що я і сміюся і плачу.

Убрали Самсона в корали, хрести
і очі у него встромили,—
гадають, що сей дерев'яний силач
додасть їм здоровля і сили.

"Ви звідки?" — "З Полтави".
"А ви?" — "Ми з Лубен".
"Так ви мої браття й сестриці!
На прощу по воду цілющу прийшли
до сеї собаки в криниці?

Отсей дерев'яний Самсон-ідіот,
безсильний і глупий, вам, браття,
синам козаків, має в поміч прийти,
додати здоровля й завзяття?!

На сьому базарі, де ваші діди
спивали вино корлками,
ви воду собачу сегодня п'єте
без туги за кращими днями?

О бідний народе, що сил захотів
набратись в собак, в ідіотів,
чому ти не маєш тепер Палиїв,
не маєш своїх патріотів!.."